

Aquestes obres que mostra la Galeria Atelier testimonien amb exactitud i detall un moment que es pot considerar complet en l'evolució d'Adrià Lanuza com a artista: els anys Setanta. I potser no és casual, ja que les seves obres d'aquell període deuen molt, de manera implícita, a una època crucial del passat col·lectiu.

En la història immediata, aquella dècada té una força que encara, a través de mil ressons i conseqüències influeix les circumstàncies del present. Fou llavors la sinuosa substitució de règim polític, empenya per les demostracions de vitalitat ciutadana a favor de la Llibertat – de les llibertats.

No sols la política marca el període. Hi hagué canvis culturals profunds i extensos. Noves editorials, nous teatres i espectacles, renovació en el cinema, la pràctica supressió de barreres per l'arribada de productes culturals i informatius estrangers...

També en la cultura artística hi hagué un impuls de gran volada. A Barcelona funcionaven un gran nombre de galeries, que creixia amb propostes especialitzades; el mercat d'obres d'art s'ampliava i també l'oferta expositiva es reforçà, entre altres plataformes, amb la creació de la Fundació Joan Miró a Barcelona, ciutat on Adrià Lanuza viu des del 1971

Ja tenim, doncs, una època i un lloc: la dècada de 1970 a Barcelona

Fou el temps en què Adrià Lanuza traçava aquestes línies, dipositava acuradament, calculadament, els pigments sobre una superfície de papers i cartons que ara veiem ordenats amb sistema, a fi de proporcionar-nos una seqüència d'impressions, plena d'interès, tan viva que sembla acabada de néixer.

Coincidència, doncs, entre el context històric de canvi i una evolució més particular, ja que aquestes obres tenen l'origen en una situació de cruïlla, dintre de l'evolució artística de l'autor, un estadi obert a tota mena de lliçons i influències i també a àmbits relacionats amb les arts plàstiques, com ara el disseny.

Fou, per a Adrià Lanuza, un temps de consolidació. Quedaven lluny les emocions i les frustracions de l'Escola de Belles Arts i també les peripècies laborals abans de situar-se professionalment.

Una de les novetats nefandes que els murs de l'Escola de Sant Carles s'havien encarregat d'aturar era l'abstracció. No les idees o les concepcions ideològiques abstractes, que ningú no hauria esperat veure per aquells rodals, sinó l'abstracció en la pintura, el dibuix o l'escultura, l'absència de referències immediates i obligades a la realitat visible i corpòria, o, si es vol, a la simple realitat...

Aquestes obres que ofereix la Galeria Atelier il·lustren aquella recalada penetrant en l'horitzó que llavors volia exhaurir l'artista. Una trama d'incursions en les formes, depurades d'allò que les relaciona de manera directa amb la realitat, un sistema sempre obert d'interrogacions i de respostes materialitzades en les línies. I en els colors, administrats amb cautela, sense explosions cromàtiques, de vegades com a suggeriment i de vegades com a nucli central de l'obra, com a motor que insinua tota la seva força sense manifestar-la amb tanta plenitud com, si volgués, podria

Francesc Pérez Moragón